

Никејски сабор је утврдио и еру "од Адама" померањем уназад за 12 целих индиктиона (6384 године).

2. Познато је да је почетак "наше ере" био израчунао као година Христосовог рођења. Сматра се да је ту годину први израчунао римски монах Дионисије Мали у VI в. на основу тога што је: (1) Христос васкрсао у недељу, 25. марта, сутрадан после јудејске Пасхе (која је те године пала у суботу, 24. марта); (2) Христос био распет у 31. години живота. Дионисије је прво израчунао датум Христосовог васкрснућа ("прве Пасхе") и добио 31. год. н.е. (буквално: 5539. год. од Адама). Враћањем уназад за 31 годину, добио је годину која је потом названа почетком "наше ере". Ипак, спорења о датуму Христосовог рођења настављена су у Константинопољу до XIV в., па тај датум није ни био канонизован у Византији. Католичка црква еру "од Христосовог рођења" званично користи тек од XV в. При свему томе *полазна претпоставка да је Христос васкрсао у недељу 25 марта, сутрадан после јудејске Пасхе, није изазивала сумњу*. Било је такође познато да је "круг сунцу" у години Христосовог рођења износио 23. Тако су у црквеном предању сачувани услови, неопходни за "прву Пасху", али Дионисијево решење их, као што то данас знамо, *не задовољава*. Јудејска Пасха (пун месец) је 31. год. била, не 24, него 27. марта, у уторак. Дионисије још није умео да израчуна поправку нетачности "Метовог циклуса". Ми смо датуме пуног месеца израчунали уз помоћ рачунара.

Тврђење 3. Неопходни "пасхални услови", које стабилна црквена традиција везује за датум Христосовог распећа и прве Пасхе, испуњени су у интервалу 0-1700 год. само два пута: 479. и 1095. год. Други датум идеално одговара општој схеми предатирања, изложеној у овој књизи.

Примедба 3. У складу с тврђењем 1, Дионисијева израчунавања нису могла да буду изведена пре VIII в. Њему савремене 563. године, од које је он наводно пренео ситуацију у 31. годину ($563-532=31$), календарска хришћанска Пасха би се подударила с јудејском! То би противречило првом апостолском правилу о Пасхи, што Дионисије не би могао да не примети.

3. Традиционална датирања Никејског сабора (у IV в.) и Христосовог рођења (у I в.) имају изненађујућу особину: оба су "доведена до доњих граница"; средњовековни хронолог их најпросто *није могао* потиснути ниже, због добро познатог померања почетка пролећа.

Према томе, имамо посла с општим правилом "што старије, то боље": *средњовековни хронолог је, израчунавајући датум догађаја, из скупа могућих вредности бирао најстарију*.